

MINIATIŪROS

BERNADETA BAUŽIENĖ

ASTMA

Sėdėjau prie stalo ir skaičiau labai įdomią knygą. Stai ga mano nosį pasiekė kažkoks aitrus kvapas ir jis iš karto sukėlė kosulį. Kas čia yra? Iš kur tas išmetamų mašinų dūmų kvapas, juk ne prie mechaninių dirbtuvių gyvenu? Ir tada išgirdau ritmingą traktoriaus variklio „alsavimą“. Žiūriu, ogi gatvelėje, po pat mano langu, stovi traktorius ir ramiausiai pūškuoja, o mano langelis atidarytas...

Matyt jis jau senokai čia, jei abiejuose kambariuose prie gatvės pusės jaučiasi toks stiprus degalų kvapo. Prišokusi uždariau langą, bet jau per vėlu – kambariuose būti nebeįmanoma, reikia eiti įkvėpti gryno oro į lauką. Vos išeinu į gatvę, sutinku ateinantį pažįstamą traktorininką, kuris rankoje nešasi pilną rezginę duonos kepliukų. Pasisveikiname..

– Tai ką? – Amerika karą jau paskelbė? – paklausiau, akimis rodydama į rezginę, kurią vyriškis, pamatęs mane, pasistengė užsikišti sau už nugaros.

– Bone iš mėnulio nukritusi? Taigi, pas mane pilnas tvartas... Vienam kepliuką, kitam... Nuo to ir pieno daugiau, ir jautuko plaukas blizga, ir paršo šonai kaip mat minkštėja.

Mm... O aš maniau, kad duoną kepa žmonėms...

– Geriau sakyk, kaip gyveni? Kaip sveikatėlė? Kaip su ta astma einasi?

– Nieko. Sutariam.

Taigi, taigi. Bet dabar tų mašinų visi pašaliai priviso. Orą jos labai teršia...

– Teršia... Vienas toks teršėjas jau gera valanda kaip po mano langu „alsuoja“ ir taip jau man „prialsavo“ kambarius, kad bėgti lauk iš jų teko.

Traktorininkas iš pradžių trumpam nutilo, o paskui, pasukdamas link savo vis dar pupsinčio „draugo“, ėmė teisintis:

– Kiek jis čia išmeta... Bezdaliukas! Vėjas pūsteli, ir nebėr. Tuoj, tuoj aš jį.

Vyriškis atidarė kabinos dureles, švystelėjo ant sėdynės rezginę su duona, išsoko į vidų pats ir, iškišęs galvą pro praviras duris, šūktelėjo:

Tai ir viso geriausio! Pasilik sveika!

Traktorius išspjovė tumulus juodų dūmų ir, smarkiai truktelėjęs iš vietos, nuvažiavo. Na o aš, pasukusi į greta buvusį parkelį, ilgokai turėjau ten vaikščioti, kol galėjau sugrįžti į savo namus. Tačiau net ir tada ten dar galėjai jausti to „bezdaliuko“ kvapą.

1983 metai

Kelias... Loretos Sungailienės nuotrauka

ĮŽYMYBĖ

Iš kurortinio miesto išvažiavo traukinys. Vienoje vagono kupė šalia vienas kito sėdėjo solidus vyriškis ir kukli, jauna moteris. Kaip įprasta kelionėse, jie kalbėjosi visą kelią įvairiomis lengvomis temomis. Moteris atidžiai ir pagarbiai klausėsi savo bendrakeleivio turiningų pasakojimų.

Kelionei baigiantis solidusis bendrakeleivis paklausė savo kaimynę:

– O ar jūs žinote su kuo šnekėjotės visą šią kelionę? – ir, išdidžiai nusišypsojęs, pasakė savo pavardę.

Tai buvo plačiai žinomas dainininkas.

Moteris, išgirdusi tuos jo žodžius, palingavo galva ir apgailėstaujančiu balsu pasakė:

– Kaip gaila, kad tokiam žymiam žmogui teko visą šią kelionę sėdėti šalia kiaulių šėrėjos...

Moteris nuo pat pirmosios kelionės minutės žinojo, kas sėdi šalia jos. Ji mėgo muziką, visada, suradusi progą, klausydavosi jos, taip pat ir savo bendrakeleivio, kai jis koncertuodavo ar dainuodavo per radiją, televiziją. Žavėjosi jo dainavimu, didžiavosi juo ir gerbė. O dabar?.. Moteriai buvo liūdna, nes jos muzikos dievaitis jos pačios akyse numirė...

1982 m. gegužės mėn.